

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 23C/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423200204
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Mazúchová
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2023:6423200204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudkyňou JUDr. Adrianou Mazúchovou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., zast.: Mgr. Martina Pastier, advokátka so sídlom Nábřežná 5, 968 01 Nová Baňa, IČO: 36 069 612, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, zast.: povereným zamestnancom JUDr. Lenka Bíliková, o vydanie veci, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobcovi:

- osobné motorové vozidlo zn. E. F., EČV: G. XXXXX, VIN: H.;

- doklady od osobného motorového vozidla zn. E. F., EČV: G. XXXXX, VIN: H., a to osvedčenie o evidencii vozidla časť II, doklad o technickej a emisnej kontrole, potvrdenie o úhrade diaľničnej známky, protokol o kontrole technického stavu časť A813 148, protokol o kontrole technického stavu časť B SKN 380 186, protokol o kontrole technického stavu časť A SKO 812 804, protokol o kontrole technického stavu časť B – emisná kontrola SKN 379 869, návrh na uzatvorenie PZP, doklad o úhrade PZP vo výške 66,- EUR, potvrdenie o poistení zodpovednosti č. 3539362219, odborný posudok o kontrole originality, knižka od vozidla Typenschein s vykonanými servisnými kontrolami, doklad o určení parametrov vozidla pre potreby kontroly originality, potvrdenie vodiča vozidla ku KO, objednávka ku kontrole originality vozidla, kúpna zmluva zo dňa 10.01.2019, správa o parametroch geometrie vozidla;

- 1 ks kľúč od osobného motorového vozidla zn. E. F., EČV: G. XXXXX, VIN: H. s kľúčenkou zn. W, zaistené uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, odboru kriminálnej polície, ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-19 zo dňa 03.11.2022 do úschovy Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žiar nad Hronom, odboru kriminálnej polície, na mieste: ul. SNP 128, 965 01 Žiar nad Hronom, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Žalobou doručenou súdu dňa 20.1.2023 sa žalobca domáhal vydania osobného motorového vozidla zn. E. F., EČV: G., VIN: H. spolu s dokladmi a kľúčmi, ktoré žalobca vydal na základe výzvy vyšetrovateľa Policajného zboru v súvislosti s trestným konaním vedeným vo veci trestného činu krádeže, ktorého sa mal dopustiť I. B., nar. XX.XX.XXXX, a to z dôvodu, že tieto veci boli vyšetrovateľom považované za veci dôležité pre trestné konanie. Žalobca ďalej uviedol, že po zastavení trestného stíhania bolo vyšetrovateľom rozhodnuté o uložení zaistených vecí do policajnej úschovy, a to uznesením zo dňa 3.11.2022 vydaným v zmysle § 97 ods. 1 Trestného poriadku, s odôvodnením, že k osobnému motorovému vozidlu si uplatňuje vlastnícke právo tak žalobca, ako aj pán I. G. a vznikli pochybnosti o tom, komu vec skutočne patrí.

1.2 Žalobca poukázal na § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR číslo R/1970, podľa ktorého „K právu inej osoby môže súd v konaní podľa § 97 Trestného poriadku prihladiť len vtedy, ak iná osoba právo uplatňuje. Ak tomu tak nie je, vráti súd vec tomu, kto ju vydal alebo komu bola odňatá bez toho, aby skúmal otázku, či táto osoba je vlastníkom veci.“ Poukázal na to, že uznesenie o úschove bolo vydané za situácie, kedy si žalobca ako osoba, ktorá dobrovoľne vydala hnutelné veci pre účely trestného konania, uplatňoval vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu. V rámci trestného konania si uplatňoval nárok aj poškodený pán I. G., avšak nie jednoznačne definovaný ako vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu. Pán G. požiadal o zaistenie (úschovu) osobného motorového vozidla preto, aby nedošlo ku škode v jeho majetkovej sfére, keďže ku kúpe osobného motorového vozidla došlo podľa jeho tvrdenia z jemu odcudzených finančných prostriedkov. Zároveň uviedol, že za účelom objasnenia situácie a prinavrátania hodnoty finančných prostriedkov, za ktoré bolo osobné motorové vozidlo kúpené, chce podať žalobu voči príslušným osobám. Nárok uplatnený pánom G. sa teda javí skôr ako nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku odcudzenia jeho finančných prostriedkov, a nie ako nárok vlastnícky. Žalobca sa domnieval, že pán G. sa v rámci trestného konania jednoznačne nevyjadril, že si uplatňuje vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu, vyjadril sa iba, že chce objasniť situáciu a prinavrátiť odcudzené finančné prostriedky. Za takejto situácie mal žalovaný osobné motorové vozidlo vydať žalobcovi.

1.3 Žalobca ďalej poukázal na vykonanú lustráciu na Okresnom súde Žiar nad Hronom, z ktorej vyplýva, že pán G. si vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu voči žalobcovi po vydaní uznesenia o uložení hnutelných vecí do policajnej úschovy (po 3.11.2022) neuplatnil. Žalobcovi nie je známe, že by si pán G., príp. iná osoba uplatňovala vlastnícke, či iné právo k predmetnému osobnému motorovému vozidlu.

1.4 V takejto situácii preto žalobca zvolil ako procesný prostriedok na uplatnenie si práva voči osobnému motorovému vozidlu žalobu o vydanie veci. Poukázal na to, že mu svedčí zápis v evidencii vozidiel, preto by nemal ako preukázať svoj neliehavý právny záujem na určení, že je vlastníkom veci (predmetného vozidla).

1.5 Žalobca mal za to, že vyšetrovateľ pri vydávaní uznesenia o uložení hnutelných vecí do úschovy záležitosť nesprávne vyhodnotil, tzn. že vôbec nemalo u neho dôjsť k vzniku nejakých pochybností o vlastníckom práve. Žalobca totiž nadobudol osobné motorové vozidlo začiatkom roka 2019 na základe dohody s pánom B. a zaplatil zaň 2.000,-EUR. Pán B. dohodu o prevode osobného motorového vozidla na žalobcu v svojej výpovedi pred vyšetrovateľom potvrdil, aj keď nepriznal, že zaň obdržal peniaze. Zároveň ani pán B. nikde neuviedol, že by osobné motorové vozidlo kupoval pre pána G.. Pochybnosti o vlastníctve musia vzniknúť po odbornom posúdení stavu veci, vyšetrovateľovi pritom malo byť zrejmé, že pán G. si nemohol uplatňovať nárok na vlastníctvo osobného motorového vozidla, hoci aj pôvodne z jeho finančných prostriedkov mohlo byť toto zakúpené, ale mohol mať nárok len na náhradu škody, ktorá mu vznikla odcudzením jeho finančných prostriedkov. Toto mal vyšetrovateľ rozpoznať a pri uskutočnení primeranej odbornej analýzy nemohla u neho vzniknúť žiadna pochybnosť. Neexistoval predsa dôvod, aby mal vyšetrovateľ relevantnú pochybnosť o tom, kto je vlastníkom, resp. oprávneným držiteľom veci – v tomto prípade totiž nešlo o odcudzené motorové vozidlo, kde by si mohol uplatňovať svoje nároky vlastníck, ktorému bolo vozidlo odcudzené, hoci by aj nový vlastník nadobudol vozidlo dobromyseľne, a kedy býva namieste mať pochybnosti o tom, kto je vlastníkom. Podľa žalobcu by vyšetrovateľ postupoval správne vtedy, ak by postupoval podľa druhej vety ustanovenia § 97 ods. 1 Trestného poriadku, a nie podľa jeho tretej vety.

1.6 Navyše tým, že došlo k zastaveniu trestného stíhania, a teda de iure prestali byť relevantnými termíny ako „trestný čin“, „spáchanie trestného činu“, „trestná činnosť“, „výnos z trestnej činnosti“, „vec, ktorá je výnosom z trestnej činnosti“, „poškodený“, „škody spôsobená trestnou činnosťou“ atď., a teda došlo aj k pominutiu statusu osobného motorového vozidla ako veci, ktorá je výnosom z trestnej činnosti a k pominutiu dôvodu zaistenia osobného motorového vozidla zo strany vyšetrovateľa podľa ust. § 89 ods. 1 Trestného poriadku ako veci dôležitej pre trestné konanie prebiehajúce vo veci trestného činu krádeže, už následne nebol daný dôvod na zadržiavanie veci v policajnej úschove, lebo vlastnícke právo k tejto veci už prestalo byť sporné – osobné motorové vozidlo nebolo ani odcudzené, aby si k nemu mohol uplatňovať vlastnícke právo nejaký pôvodný vlastník, a ani nebolo výnosom z trestnej činnosti, keďže finančné prostriedky, za ktoré bolo zakúpené, už zastavením trestného stíhania neboli viac považované za odcudzené finančné prostriedky, a teda už nemohlo ísť o výnos z trestnej činnosti. Zároveň pán G. už ani nie je považovaný za poškodeného, a teda si ani nemôže prostredníctvom zadržania (úschovy) osobného motorového vozidla kompenzovať nejakú svoju škodu. Vlastnícke právo žalobcu sa tak minimálne momentom zastavenia trestného stíhania stalo nepochybným (žalobcovi

svedčí aj zápis vo verejnej evidencii) v zmysle druhej vety ustanovenia § 97 ods. 1 Trestného poriadku, a teda žalovaný mal osobné motorové vozidlo žalobcovi vydať.

1.7 Žalobca poukázal na to, že ust. § 97 ods. 1 Trestného poriadku nestanovuje, akou konkrétnou žalobou sa má domáhať osoba, ktorá tvrdí, že je zaistená vec patrí. Okrem určovacej žaloby o určenie vlastníckeho práva medzi dvoma osobami, ktoré si vec nárokuje, prichádza do úvahy aj uplatnenie práva rei vindikáčnou žalobou na vydanie veci priamo voči osobe, ktorá takúto vec zadržiava, a to hoci aj oprávnene, keďže podstata tohto sporu tkvie v posúdení prejudiciálnej otázky, či je vlastníkom veci žalobca. Žalobca opätovne poukázal na to, že predmetné vozidlo kúpil, a tiež na to, že mu svedčí aj zápis vo verejnej evidencii vozidiel. Ohľadne uvedenej argumentácie poukázal na rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 5C/11/2019 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 27Co/21/2020.

1.8 V závere žaloby poukázal žalobca na pasívnu legitímáciu žalovaného, keďže okresné a krajské riaditeľstvá policajného zboru nemajú vlastnú právnu subjektivitu.

1.1 Žalovaný so žalobou nesúhlasil, považoval ju za nedôvodnú v celom rozsahu a predčasnú. Poukázal na to, že dňa 7.5.2019 bola odboru kriminálnej polície OR PZ v Žiari nad Hronom do vyšetrovacieho spisu doručená žiadosť poškodeného pána I. G. o zaistenie osobného motorového vozidla s odôvodnením, že vyšetrovaním trestnej veci bolo zistené, že I. B. odcudzil poškodenému I. G. finančnú hotovosť, ktorú okrem iného použil na kúpu osobného motorového vozidla VW Golf a Fiat Stilo. Činnosťou orgánov činných v trestnom konaní bolo osobné motorové vozidlo zaistené a ku dňu žiadosti bolo v dispozícii orgánov činných v trestnom konaní. Ku kúpe vozidla došlo z odcudzených finančných prostriedkov, a nie je relevantne preukázané, akým spôsobom bolo s osobným motorovým vozidlom naložené, teda kto jej jeho skutočným vlastníkom. Za účelom objasnenia tejto situácie mal poškodený I. G. vykonať procesné úkony v rámci civilného konania (žaloba o určenie vlastníckeho práva, prípadne žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia) voči príslušným osobám. Z uvedeného dôvodu, aby nedošlo ku škode v majetkovej sfére poškodeného I. G. požiadal predmetnou žiadosťou odbor kriminálnej polície, aby zaistené vozidlo nebolo vydané žiadnej osobe a ostalo v dispozícii Policajného zboru až do času objasnenia tejto veci v civilnom súdnom konaní. O tom, kedy bude osobné motorové vozidlo vrátené, ako aj o všetkých skutočnostiach týkajúcich sa veci bol informovaný aj samotný žalobca. Vzhľadom na to, že si na vec, resp. osobné motorové vozidlo, ktorá bola vydaná žalobcom uplatnila právo aj iná osoba – I. G., bolo vyšetrovatelkou dňa 3.11.2022 v zmysle § 97 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov vydané uznesenie, ktorým bolo osobné motorové vozidlo uložené do úschovy Okresného riaditeľstva PZ v Žiari nad Hronom s tým, aby si osoby, ktoré si na predmetnú vec, resp. osobné motorové vozidlo robia nárok, tento uplatnili v civilnom súdnom konaní na príslušnom okresnom súde v lehote 60 kalendárnych dní odo dňa právoplatnosti predmetného uznesenia.

1.2 Žalovaný na svoju obranu ďalej uviedol, že žalobu považuje za predčasnú. Poukázal na to, že ak bolo vozidlo zaistené a vznikli pochybnosti, či zaistené vozidlo patrí osobe, ktorej bolo zaistené, tak je útvár Policajného zboru povinný ponechať ho v úschove a upovedomiť tieto osoby, aby si uplatnili svoje právo k veci prostredníctvom príslušného súdu. Tento postup je nevyhnutný práve z toho dôvodu, že orgán Policajného zboru nie je oprávnený rozhodovať o tom, komu zaistené vozidlo patrí, o vlastníckom práve môže rozhodnúť jedine súd. Žalovaný ďalej poukázal na to, že predmetné vozidlo nezadržiava neoprávnene, resp. bez právneho dôvodu, pričom zo súvisiaceho spisového materiálu nevyplýva, že pominuli dôvody na úschovu. V danom prípade preto nemožno hovoriť o neoprávnenom zadržiavaní veci. Ponechanie vozidla v úschove bolo nevyhnutným krokom, nakoľko existujú dva subjekty, ktoré majú záujem na vydaní predmetného vozidla, a teda vlastnícke právo k vozidlu je spochybnené. Preto postup orgánov polície nemožno označiť ako neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu, resp. ako zadržiavanie veci v rozpore s platným právom. Až v prípade, ak by súd v civilnom procese právoplatne určil za výlučného vlastníka žalobcu a policajné orgány by napriek tomu odmietli vozidlo vydať, prichádzala by do úvahy ochrana vlastníckeho práva v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka. Základným predpokladom žaloby na vydanie veci je, že iná osoba neoprávnene, t.j. bez právneho dôvodu zadržiava vec patriacu vlastníkovi a súčasne ju odmieta vydať. Keďže má žalovaný vec u seba v súlade so zákonom, teda oprávnene, nie je v spore pasívne legitimovaný subjektom.

1.3 Zároveň žalovaný uviedol, že žalobca sa domáha vydania vozidla bez toho, aby v osobitnom konaní bolo jednoznačne určené vlastnícke právo alebo iné právo k zaistenému vozidlu, vzhľadom na čo má za to, že žaloba je podaná predčasne.

1.4 Na podporu svojej právnej argumentácie žalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k.:11C/93/2015-80 zo dňa 13.6.2016, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn.:.I. ÚS 78/2016-10 zo dňa 10.2.2016 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k.: 18C/94/2016-64 zo dňa 28.5.2018.

1.5 V závere žalovaný označil žalobu za predčasnú a vzhľadom na vznesenú námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie aj za zjavne nedôvodnú a navrhol postupovať podľa § 138 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vyzvať žalobcu na späťvzatie žaloby.

1.6 Vo vzťahu k náhrade trov konania žalovaný žiadal, aby súd žalobcovi v prípade úspechu v konaní nepriznal nárok na náhradu trov konania s poukazom na § 257 CSP, keď dôvody hodné osobitného zreteľa by mali spočívať v skutočnosti, že policajné orgány v súvislosti so zaistením a následnou úschovou predmetného vozidla postupovali striktne v súlade so zákonom a nedopustili sa žiadneho pochybenia, ktoré by mohli byť vyhodnotené ako nesprávny úradný postup.

3.1 Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného namietal, že jeho vyjadrenie o spochybnení vlastníckeho práva neobstojí. Poukázal na to, že podľa odôvodnenia uznesenia o uložení veci do úschovy účelom uloženia osobného motorového vozidla do policajnej úschovy nebolo vyriešenie pochybností o tom, kto je skutočným vlastníkom veci, ale „prinavrátanie hodnoty finančných prostriedkov“, teda ochrana záujmu poškodeného na minimalizácii jeho majetkovej škody. Takýto postupom podľa žalobcu konalo Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici v rozpore s ustanovením § 97 ods. 1 Trestného poriadku, a teda aj v rozpore s § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore, pretože účelom týchto zákonných ustanovení je úschova vecí do doby objasnenia v civilnom konaní, kto je vlastníkom tejto veci, a nie, aby sa zaistila príležitosť pre osobu poškodenú trestným činom refundovať si prostredníctvom tejto veci škodu, ktorá jej bola spôsobená. Polícia v tomto prípade prisvedčila poškodenému, že si môže nahradiť svoju škodu spôsobenú trestným činom tým, že si ponechá vec, ktorá mala byť nadobudnutá za peňažné prostriedky získané trestným činom, čo však právne neobstojí.

3.2 Ďalej žalobca uviedol, že pri primeranom právnom povedomí, aké sa u štátnych orgánov predpokladá, by u vyšetrovatelky nemohla vzniknúť pochybnosť o tom, komu svedčí vlastnícke právo k tomuto osobnému motorovému vozidlu, pretože bolo zjavné, že pán G. si vlastnícke právo neuplatnil – chcel si cez osobné motorové vozidlo len nahradiť svoju škodu. Polícia podľa žalobcu týmto postupom prekročila svoje kompetencie, keď rozhodla v rozpore s účelom policajnej úschovy zaistenej veci ako ho chápe zákon, a teda táto policajná úschova nemôže byť legálna. Navyše nič by predsa nebránilo pánovi G. v tom, aby si uplatnil svoje vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu, pokiaľ bol presvedčený o tom, že je jeho vlastníkom, aj neskôr po vydaní vecí žalobcovi zo strany žalovaného. Pán G. tak však neurobil, čo je tiež dôkazom toho, že jeho požiadavka na zaistenie osobného motorového vozidla bola len účelová, a že polícia sa rozhodla radšej porušiť majetkové práva žalobcu, ktorý bol navyše v celej tej trestnej kauze len tretou osobou.

3.3 Podľa žalobcu zásadným v tomto prípade je, že pokiaľ nie je preukázané, že by bola podaná žaloba, ktorou by si iná strana uplatnila svoj nárok na vec, je osobou určenou pre vrátenie veci ten, komu bola odňatá, teda v danom prípade žalobca. Žalobca opätovne poukázal na to, že vzhľadom k tomu, že došlo k zastaveniu trestného stíhania, pán G. prestal byť poškodeným, de iure žiadne peniaze mu odcudzené neboli, nevznikla mu žiadna škoda v dôsledku trestnej činnosti, nestal sa obeťou žiadneho trestného činu, a teda ani nie je dôvod, aby polícia chránila jeho záujmy. Zároveň uviedol, že keďže k zaisteniu osobného motorového vozidla nedošlo na základe § 21 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, ale k vydaniu veci došlo na základe výzvy orgánu činného v trestnom konaní podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku, nie je možné na tento prípad aplikovať ustanovenie § 21 ods. 7 zákona o Policajnom zbore, ale ustanovenie § 97 ods. 1 Trestného poriadku.

3.4 K pasívnej legitímácii žalovaného žalobca uviedol, že podanou žalobou sa od žalovaného domáha vydania veci, ktorú má žalovaný u seba a žalobca má za to, že ju žalovaný má v svojej dispozícii neoprávnene, resp. že žalobca má právo na jej vydanie. Podstatou takejto žaloby nie je, či je žalovaný vlastníkom veci, ale to, že vec má v svojej dispozícii, pričom ju v nej podľa práva mať nemá. Žalobca netvrdí, sa žalovaný vydáva za vlastníka veci, iba tvrdí, že je povinný mu vec vydať. Je teda daná pasívna legitímácia žalovaného na vydanie veci, a to na základe toho, že má osobné motorové vozidlo u seba v rozpore so zákonom, a aj napriek tomu ho odmieta vydať žalobcovi. Keďže sa jedná o vydanie veci podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka v kombinácii s § 97 ods. 1 Trestného poriadku, prípadnú neoprávnenosť zadržovania veci v tomto prípade ani nie je potrebné preukazovať. K argumentácii žalovaného, v ktorej žalovaný poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn.:I. ÚS 78/206 žalobca uviedol, že v danom prípade išlo o podanie žaloby o určenie vlastníctva k zaistenej veci, a nie o podanie žaloby o vydanie veci, teda ide o odlišný prípad od tohto prípadu.

3.5 K tvrdeniu žalovaného, že žaloba bola podaná predčasne žalobca uviedol, že z ustanovením § 97 Trestného poriadku nie je stanovené, akým typom žaloby sa má osoba, ktorá tvrdí, že zaistená vec jej patrí, domáhať svojho práva mať svoju vec u seba. Poukázal pritom na uznesenie Krajského

súdu v Trenčíne sp.zn.:7Co/21/2020 zo dňa 31.3.2021, v ktorom súd uviedol, že žalobca môže uplatniť svoj nárok občianskoprávnou žalobou na vydanie veci podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka voči žalovanému, ktorý vec zadržuje, pričom v tomto konaní je možné ako predbežnú otázku riešiť aj otázku vlastníckeho práva žalobcu k veci. Žalobca opätovne poukázal na to, že pre podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva k predmetnému osobnému motorovému vozidlu voči pánovi G. by ani nemal ako preukázať svoj naliehavý právny záujem na podaní takejto žaloby, keďže vlastnícke právo k predmetnému osobnému motorovému vozidlu mu už vzhľadom na aktuálny zápis vo verejnom registri svedčí, a zároveň žiadna iná osoba, vrátane pána G., si svoje vlastnícke právo k predmetnému vozidlu výslovným, jednoznačným a nezameniteľným spôsobom neuplatnila. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Nitra sp.zn.:18C/147/2017 zo dňa 10.5.2021, v ktorého odôvodnení sa uvádza: V spore nebolo preukázané, že by bola podaná žaloba, ktorou by si iná osoba uplatnila právo na vec, a preto je osobou určenou pre vrátenie veci ten komu bola odňatá, teda v danom spore žalobca (rozhodnutie, na ktoré poukázal Krajský súd v Nitre (pozn.: ide o uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn.:5Co/176/2019-60), publikované pod R/1970 použiteľné aj pre tento prípad, že „k právu inej osoby na vec môže súd v konaní podľa § 97 TP prihliadať len vtedy, ak iná osoba právo na vec uplatňuje. Ak tomu tak nie je, vráti súd vec tomu, kto ju vydal alebo tomu komu bola odňatá bez toho, aby skúmal otázku, či táto osoba je vlastníkom veci.“).

4.1 Žalovaný v duplike zotrval na tvrdení, že podaná žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a predčasná, nakoľko vydanie osobného motorového vozidla podľa neho závisí od výsledku konania o určenie vlastníckeho práva, pričom zotrval aj na tvrdení, že otázka vlastníckeho práva k veci sa nemôže riešiť v predmetnom konaní o vydanie veci ako prejudiciálna otázka, ale vlastnícke právo by malo byť určené a dokazované v samostatnom konaní, a to medzi subjektmi, ktorým svedčí vlastnícky nárok k veci, pričom žalovaný takýmto subjektom nie je, ani nikdy nebol. O spornom práve na vec rozhoduje na základe určovacej žaloby výlučne súd v civilnom konaní, pričom úlohou orgánov činných v trestnom konaní, resp. policajných orgánov je zabrániť nakladaniu s vecou až do objasnenia práva na ňu. V takom prípade sa vec ponechá aj naďalej v úschove a osoby, ktoré si robia na ňu nárok sa upozornia, aby si ho uplatnili v civilnom procese. Preto postup odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva v Žiari nad Hronom nemožno označiť ako neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu, resp. ako zadržovanie veci v rozpore s platným právom. Len ak by súd právoplatne určil, kto je vlastníkom osobného motorového vozidla a žalovaný by zároveň toto osobné motorové vozidlo odmietol určenému vlastníkovi vydať, bola by žaloba na vydanie veci dôvodná.

4.2 Žalovaný ďalej uviedol, že nie je právnym zástupcom poškodeného pána G. a teda nemá objektívne možnosť ovplyvniť jeho vôľu podať žalobu o určenie vlastníckeho práva k vozidlu. Iba žalobca a poškodený, t.j. subjekty, ktorým potencióálne svedčí vlastnícke právo k zaistenému vozidlu sú spôsobilé v rámci dokazovania na súde preukázať dôvodnosť nimi uplatneného vlastníckeho nároku k vozidlu, pričom iba súd disponuje právomocou posúdiť, či vlastnícky nárok je v tomto prípade silnejší. Žalovaný ani policajné orgány nemôžu rozhodovať o vlastníckom práve, a preto do doby jeho určenia medzi subjektmi, ktorých sa vlastnícke právo týka, je vec (vozidlo) zaistená a uschovaná tak, aby ňou do doby určenia vlastníckeho práva nemohol nikto narábať a tak, aby neprišlo k jej znehodnoteniu, prípadne užívaniu neoprávnenou osobou a pod. Spornosť otázky vlastníckeho práva nemôže žalovaný vyriešiť sám. Žalovaný postupoval a postupuje v súlade so zákonom, pričom vydanie vozidla žalobcovi by podľa neho predstavovalo nesprávny úradný postup a vybočenie zo zákonného rámca oprávnení policajných orgánov. Žalovaný opätovne poukázal na to, že nedisponuje žiadnym súdnym rozhodnutím, ktorým by súd určil komu vlastnícke právo prináleží, a ktorému subjektu má byť vozidlo vydané. Žalovaný mal za to, že policajné orgány nemali inú zákonnú možnosť, ako pri všetkých skutočnostiach vyplývajúcich zo súvisiaceho spisového materiálu vozidlo zaistiť a následne ho uložiť do úschovy. Podľa žalovaného je nepochybné, že v priebehu konania existovali dva subjekty, ktoré sa domáhali vrátenia vozidla, avšak s jediným rozdielom, a to tým, že poškodený pán G. pravdepodobne zostal nečinný, t.j. zrejme nepodal žalobu na príslušný súd, čo však nemôže byť skutočnosť, ktorá by mala byť žalovanému na ujmu, nakoľko žalovaný za tento subjekt nenesie zodpovednosť.

4.3 V závere svojho vyjadrenia žalovaný poukázal na to, že v predmetnej veci existujú okolnosti, ktoré je potrebné vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pričom v tejto súvislosti poukázal na viaceré súdne rozhodnutia. Žalovaný vzhľadom na celý priebeh konania nepovažuje za spravodlivé, aby hradil trovy konania, nakoľko má za to, že by bolo neprimerane tvrdé, aby bol žalovaný takto potrestaný predovšetkým s poukazom na zákonný postup polície a nemožnosť postupovať iným spôsobom.

5. Strany sporu vo svojich výpovediach na nariadenom pojednávaní zotrvali na svojich tvrdeniach uvedených v ich písomných podaniach.

6.1 Súd vykonal dokazovanie oboznámením so žalobou, vyjadreniami strán sporu a ostatnými predloženými listinnými dôkazmi, vylúchom strán sporu, pripojeným vyšetrovacím spisom a zistil nasledovný skutkový a právny stav.

6.2 Z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-2019 zo dňa 23.1.2019 súd zistil, že týmto uznesením bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči I. B. pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona, ktoré ho sa mal dopustiť tým, že poškodenému I. G. opakovane odcudzil peňažnú hotovosť, za ktorú mal okrem iného nadobudnúť aj osobné motorové vozidlo zn. E. F., EČV: G., H.: H..

6.3 Z výzvy na vydanie vecí Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-2019 zo dňa 23.1.2019 súd zistil, že predmetnou výzvou bol žalobca v súlade s § 89 ods. 1 Trestného poriadku vyzvaný, aby predložil dôležité veci pre trestné konanie, a to osobné motorové vozidlo zn. E. F., EČV: G., WIN: H., spolu s príslušnými dokladmi a kľúčom, ktoré dňa 23.1.2019 Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Žiari nad Hronom aj odovzdal, čo súd zistil zo zápisnice o vydaní vecí z pripojeného vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-2019.

6.4 Zo zaistených dokladov, a to z kúpnej zmluvy zo dňa 10.1.2019, návrhu poisťovnej zmluvy zo dňa 21.1.2019, potvrdenia o zaplatení a potvrdenia o poistení poisťovateľa Kooperatíva poisťovňa, a. s., súd zistil, že poistenie k zaistenému osobnému motorovému vozidlu uzavrel ako vlastník vozidla žalobca.

6.5 Z evidenčnej karty vozidla vytlačenej dňa 26.10.2022 súd zistil, že ako vlastník a držiteľ osobného motorového vozidla zn. E. F., EČV: G., WIN: H. je v príslušnej evidencii vozidiel vedený od 21.1.2019 žalobca Túto skutočnosť súd zistil aj z potvrdenia Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 13.1.2023, z ktorého vyplýva, že od 21.1.2019 až do dňa vystavenia potvrdenia je ako vlastník a držiteľ osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, EČV: G., WIN: WVVZZZ1JZ1W249863 vedený žalobca.

6.6 Zo zápisnice o vylúchu svedka – poškodeného zo dňa 1.3.2019 súd zistil, že I. G. vzal pôvodne ním udelený súhlas s trestným stíhaním I. B. späť.

6.7 Z uznesenia Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, číslo 1Pv46/19/6613-5 zo dňa 13.3.2019 súd zistil, že týmto uznesením bolo podľa § 215 ods. 1 písm. d) (§ 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie obvineného I. B., ktorý bol trestne stíhaný a obvinený pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), písm. f) Trestného zákona na základe uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-2019 zo dňa 23.1.2019, a to z dôvodu, že na trestné stíhanie obvineného bol potrebný súhlas poškodeného I. G., ktorý po podaní trestného oznámenia takýto súhlas dal, avšak po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia tento po poučení v zmysle § 212 ods. 2 Trestného poriadku zobral späť.

6.8 Zo žiadosti poškodeného I. G. o zaistenie OMV zo dňa 4.4.2019 súd zistil, že po zastavení trestného stíhania uznesením Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, číslo 1Pv46/19/6613-5 zo dňa 13.3.2019 požiadal poškodený z dôvodu, aby nedošlo v jeho majetkovej sfére ku škode požiadal vyšetrovateľa, aby osobné motorové vozidlo nebolo vydávané žiadnej osobe a ostalo v dispozícii policajnému zboru, a to až do objasnenia skutočnosti, kto je skutočným vlastníkom zaistenej veci v civilnoprávnom konaní.

6.9 Z uznesenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-2019 zo dňa 3.11.2022 súd zistil, že týmto uznesením boli veci zaistené pre trestné konanie, ktoré príslušnému policajnému orgánu vydal žalobca na základe výzvy zo dňa 23.1.2019, podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku uložené do úschovy Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, odboru kriminálnej polície Ul. SNP č.128, Žiar nad Hronom. Týmto uznesením boli zároveň osoby, ktoré si na uvedenú vec robia nárok upozornené, aby si svoj nárok uplatnili v občianskom súdnom konaní na príslušnom okresnom súde v lehote 60 kalendárnych dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia.

6.10 Zo žiadosti Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-2019 zo dňa 2.3.2023 adresovanej Okresnému súdu Žiar nad Hronom a odpovede Okresného súdu Žiar nad Hronom číslo IC/51/2023 zo dňa 3.3.2023 (pozn.: na odpovedi súdu je uvedený nesprávny rok 2022, čo je zrejmé z dátumu žiadosti a čísla odpovede) súd zistil, že okrem žaloby žalobcu o vydanie vecí vedenej pod sp.zn._23C/3/2023 nebola na Okresnom súde Žiar nad Hronom podaná žiadna iná žaloba súvisiaca s vecou vyšetrovanou pod ČVS: ORP-22/1-VYS-ZH-2019, resp. v súvislosti so zaisteným osobným motorovým vozidlom, ktoré bolo uznesením zo dňa 3.11.2022 uložené do úschovy Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom.

6.11 Z výpovedí strán sporu súd zistil, že predmetné osobné motorové vozidlo zn. E. F., EČV: G., WIN: H. spolu so zaistenými dokladmi a kľúčom, sa aktuálne nachádza v úschove Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, odboru kriminálnej polície Ul. SNP č.128, Žiar nad Hronom. Z výpovedí strán súd zároveň zistil, že určovací žaloba, predmetom ktorej by bolo určenie vlastníckeho práva k predmetnému osobnému motorovému vozidlu podaná nebola.

7. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

8. Podľa § 215 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

9. Podľa § 217 ods. 1 CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

10. Pri právnom posúdení veci súd aplikoval nasledovné zákonné ustanovenia právnych predpisov:

Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností uvedených zákonom.

Podľa § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa hnutelná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 89 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení účinnom k 23.1.2019, kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu; ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhovie výzve, môže mu byť vec odňatá, ako aj na iné následky nevyhovenia.

Podľa § 89 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení účinnom od 1.8.2019, za vec dôležitú pre trestné konanie sa považuje vec, ktorá

- a) môže slúžiť na účely dokazovania,
- b) bola použitá na spáchanie trestného činu alebo bola určená na spáchanie trestného činu (ďalej len "nástroj trestnej činnosti"), alebo
- c) je výnosom z trestnej činnosti.

Podľa § 94 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení účinnom od 1.1.2021, úschovu vecí vydaných, odňatých, prevzatých alebo inak zaistených, ktoré môžu slúžiť na účely dokazovania v prípravnom konaní, zabezpečuje policajt alebo prokurátor. Súd zabezpečuje úschovu vecí, ak boli vydané alebo odňaté v súdnom konaní, alebo ak si veci vydané, odňaté, prevzaté alebo inak zaistené v prípravnom konaní súd vyžiada od policajta alebo prokurátora z dôvodu, že na účely dokazovania nepostačuje ich fotodokumentácia, znalecké posudky alebo iné dôkazné prostriedky použité v prípravnom konaní; k obžalobe alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste sa ako vecný dôkaz pripájajú len drobné veci, ktorých úschovu zabezpečí súd.

Podľa § 97 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení účinnom k 13.3.2019, ak vec, ktorá bola podľa § 89 vydaná, podľa § 91 odňatá alebo podľa § 92 prevzatá, na ďalšie konanie nie je potrebná a ak neprichádza do úvahy jej prepadnutie alebo zhabanie, vec sa vráti tomu, kto ju vydal, komu bola odňatá alebo u koho bola zaistená podľa osobitného zákona. Ak si na ňu uplatňuje právo iná osoba, vydá sa vlastníkovi veci alebo jej oprávnenému držiteľovi, ktorého právo na vec je nepochybné. Pri

pochybnostiach sa vec ponechá v úschove podľa § 94 a osoba, ktorá si na vec robí nárok, sa upozorní, aby ho uplatnila v civilnom procese.

Podľa § 98a ods. 5 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení účinnom od 1.1.2021, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať počas celého trestného konania, či dôvody zaistenia majetku, vecí alebo iných majetkových hodnôt zaistených podľa tohto dielu trvajú.

11. Žalobca sa podanou tzv. rei vindikačnou žalobou domáhal vydania motorového vozidla, spolu s dokladmi a kľúčmi, ktoré dobrovoľne vydal žalovanému na výzvu v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku pre účely vedeného trestného stíhania. Poukázal na to, že po skončení trestného stíhania mu žalovaný odmietol veci zaistené pre trestné konanie vrátiť, hoci je evidovaný ako vlastník a držiteľ predmetného osobného motorového vozidla. Ďalej poukázal na to, že hoci jeho vlastnícke právo nik iný nespochybnil, uznesením vydaným viac ako 3,5 roka po ukončení trestného stíhania bolo rozhodnuté, že zaistené veci (predmetné osobné motorové vozidlo zaistené spolu s dokladmi a kľúčmi pre účely trestného konania) sa uložili do úschovy v zmysle § 94 Trestného poriadku. Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania predmetného osobného motorového vozidla spolu so zadržanými dokladmi a kľúčmi zaistenými žalovaným pre účely trestného konania, teda ochrany svojho vlastníckeho práva v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka pred neoprávneným zásahom zo strany žalovaného, ktorý mu, napriek skutočnosti, že trestné konanie bolo skončené, odmieta predmetné osobné motorové vozidlo a zadržané doklady a kľúče zaistené pre účely trestného konania vydať. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a považoval ju za predčasnú s poukazom na to, že postupoval v súlade so zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, pričom zdôraznil, že o vlastníckom práve môže rozhodnúť jedine súd v konaní o určenie vlastníctva.

12. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka má vlastník právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje, a to tzv. rei vindikačnou žalobou. Základným predpokladom úspešnosti takejto žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k veci, ktorej vydania sa žalobou domáha. Preukázanie vlastníckeho práva je podmienkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v rei vindikačnom spore. Pasívne legitimovanou stranou v spore je osoba, ktorá do vlastníckeho práva žalobcu neoprávnene zasahuje.

13. Medzi stranami nebolo sporné, že v rámci trestného stíhania vedeného voči I. B. bolo predmetné osobné motorové vozidlo uvedené v žalobe spolu s dokladmi a kľúčmi na základe výzvy vyšetrovateľa Policajného zboru v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dňa 23.1.2019 vydané žalobcom Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Žiari nad Hronom, ktoré predmetné vozidlo s dokladmi a kľúčmi zaistilo ako veci dôležité pre trestné stíhanie. Sporné nebolo ani to, že uznesením Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom zo dňa 13.3.2019 bolo trestné stíhanie obvineného I. B. zastavené, pričom po zastavení trestného stíhania k vráteniu veci žalobcovi, zaistených v zmysle § 89 Trestného poriadku pre účely trestného konania, nedošlo. Sporné nebolo ani to, že po zastavení trestného konania Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 3.11.2022 rozhodlo, že veci, t.j. osobné motorové vozidlo, vrátane dokladov a kľúčov, ktoré boli na základe výzvy v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dňa 23.1.2019 vydané žalobcom pre účely trestného konania v trestnej veci obvineného I. B., uložené do úschovy Okresného riaditeľstva Žiar nad Hronom, kde sa stále nachádzajú, čo mal súd preukázané zhodnými výpoveďami strán sporu. Sporné nebolo ani to, že ako vlastník a držiteľ predmetného osobného motorového vozidla je evidovaný žalobca, čo bolo preukázané výpisom z evidenčnej karty vozidla, ako aj samotných zaistených dokladov, a to kúpnej zmluvy, návrhu poistnej zmluvy povinného zmluvného poistenia, dokladu o uhradení poistného a potvrdenia o poistení zodpovednosti za škodu vydaného poisťovateľom Kooperatíva poisťovňa, a.s. pre predmetné osobné motorové vozidlo. Sporné medzi stranami napokon nebolo ani to, že pán G. vystupujúci v pozícii poškodeného v trestnom konaní vedenom voči I. B. si nárok na vlastnícke právo voči žalobcovi, a to ani po vydaní uznesenia o prevzatí predmetného osobného motorového vozidla, spolu s dokladmi a kľúčmi do úschovy, neuplatnil.

14. Sporné medzi stranami v priebehu konania zostalo, či žalovaný po skončení trestného konania zadržuje predmetné veci (predmetné osobné motorové vozidlo spolu s dokladmi a kľúčmi) oprávnene, keďže rozhodnutie o úschove bolo vydané až po zastavení trestného stíhania. Sporná zostala aj s tým spojená otázka pasívnej legitímácie žalovaného, ktorý na svoju obranu uvádzal, že predmetné veci

zadržáva oprávnenie, a bez rozhodnutia súdu ich vlastníctve v prospech žalobcu, nie je oprávnený vydať ich žalobcovi.

15. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v rámci trestného stíhania vedeného voči I. B. bolo predmetné osobné motorové vozidlo spolu s dokladmi a kľúčmi, na základe výzvy vyšetrovateľa Policajného zboru v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku vydané žalobcom dňa 23.1.2019 Okresnému riaditeľstvu PZ v Žiari nad Hronom, ktoré predmetné vozidlo s dokladmi a kľúčmi zaistilo ako veci dôležité pre trestné stíhanie. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu mal súd zároveň preukázané, že trestné stíhanie obvineného I. B. bolo uznesením zo dňa 13.3.2019 zastavené. Z evidenčnej karty vozidla mal súd preukázané, že vlastníkom a držiteľom predmetného vozidla je žalobca, čo zároveň potvrdzuje aj zaistený návrh poisťovnej zmluvy a potvrdenie o zaplatení poisťného, resp. potvrdenie poisťovne o poistení predmetného osobného motorového vozidla. Žalobca správne poukázal na publikované rozhodnutie R/1970, podľa ktorého „k právu inej osoby môže súd v konaní podľa § 97 Trestného poriadku prihladiť len vtedy, ak iná osoba právo uplatňuje. Ak tomu tak nie je, vráti súd vec tomu, kto ju vydal alebo komu bola odňatá bez toho, aby skúmal otázku, či táto osoba je vlastníkom veci.“ Zo žiadosti o zaistenie veci zo dňa 4.4.2019 mal súd preukázané, že poškodený I. G. si vlastnícke právo k predmetnému vozidlu neuplatnil, ale len požiadal o zaistenie vozidla za účelom trestného stíhania pre prípad náhrady škody. Ani z vykonanej lustrácie súdnych konaní nebolo preukázané, že by si vlastnícke právo k predmetnému vozidlu nárokoval. S poukazom na vyššie uvedené listinné dôkazy (zaistená kúpna zmluva, návrh poisťovnej zmluvy, doklad o zaplatení poisťného, potvrdenie poisťovne o poistení predmetného vozidla, vykonanú lustráciu súdnych konaní) nemohla preto vzniknúť žiadna pochybnosť o vlastníckom práve žalobcu. Tu je potrebné konštatovať, že v prípade krádeže peňažných prostriedkov, hoci by za odcudzené peňažné prostriedky skutočne nadobudol predmetné vozidlo páchatel trestného činu, ktorý následne vozidlo previedol na tretiu osobu (žalobcu), ktorá ho nadobudla za svoje peňažné prostriedky vlastnícke právo k motorovému vozidlu na poškodeného trestným činom, ktorému boli peňažné prostriedky odcudzené, neprechádza. Použitie odcudzených peňažných prostriedkov na obstaranie vozidla zakladá pre poškodeného, ktorému boli peňažné prostriedky odcudzené len nárok na náhradu škody voči osobe, ktorá peňažné prostriedky odcudzila. Poškodenému však automaticky nezakladá vlastnícke právo k vozidlu nadobudnutému za odcudzené peňažné prostriedky, preto poškodený ani nie je subjektom, ktorý je oprávnený si v trestnom konaní resp. v civilnom konaní uplatniť vlastnícke právo k motorovému vozidlu nadobudnutému za odcudzené peňažné prostriedky. Právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje nadobudnutie vlastníckeho práva k huteľnej veci na základe „transformácie“ odcudzených peňažných prostriedkov. Poškodenému v takomto prípade nezostáva nič iné, len sa domáhať náhrady škody v peniazoch voči osobe, ktorá mu peňažné prostriedky odcudzila. Vyšetrovateľ postupoval nesprávne, keď veci zaistené pre účely trestného konania v súlade s druhou vetou § 97 ods. 1 Trestného poriadku po vydaní uznesenia o zastavení trestného stíhania nevydal žalobcovi, ktorý ich na základe výzvy podľa § 89 Trestného poriadku vydal, ale napriek tomu, že si iná osoba vlastnícke právo k nim neuplatnila, rozhodol o ich uložení do úschovy, a to uznesením zo dňa 3.11.2022 vydaným viac ako 3,5 roka po zastavení trestného stíhania, resp. viac ako pol roka po tom, čo mu príslušný súd oznámil, že žiadna iná osoba žalobu, predmetom ktorej by bolo určenie vlastníckeho práva k zaistenému motorovému vozidlu, nepodala. Žalobca dôvodne tvrdil, že žiadna iná osoba, teda ani poškodený I. G. svoje vlastnícke alebo iné právo k predmetnému osobnému motorovému vozidlu výslovným, jednoznačným a nezameniteľným spôsobom neuplatnila. Nárok, ktorý ako poškodený v trestnom konaní uplatnil I. G., ktorému boli odcudzené finančné prostriedky, za ktoré malo byť predmetné motorové vozidlo nadobudnuté I. B., je podľa názoru súdu nárokom poškodeného na náhradu škody, ktorá mala poškodenému vzniknúť v dôsledku odcudzenia finančných prostriedkov, a nie nárokom, ktorým by poškodený uplatnil svoje vlastnícke právo k predmetnému vozidlu. Pochybnosti o vlastníckom práve žalobcu podľa názoru súdu nemožno vyvodiť zo žiadnych skutočností vzťahujúcich sa na prejednávany prípad, a ani zo žiadnych zaistených dokladov. V takom prípade však nemal vyšetrovateľ postupovať podľa tretej vety § 97 ods. 1 Trestného poriadku, ale mal zaistené veci po zastavení trestného stíhania vydať žalobcovi, t.j. tomu, kto ich na základe výzvy vydal pre účely trestného konania, a to aj s poukazom na § 98a ods. 5 Trestného poriadku, keďže po zastavení trestného konania dôvody pre zaistenie vecí pominuli. Zastavením trestného stíhania zaistené veci stratili status vecí podľa ust. § 89 ods. 1 Trestného poriadku, teda veci dôležitej pre trestné konanie, pretože po zastavení trestného stíhania už žiadne trestné konanie neexistovalo. Uznesenie o uložení vecí do úschovy zo dňa 3.11.2022, vydané viac ako 3,5 roka po zastavení trestného konania, nebolo podľa názoru súdu vydané v súlade so zákonom, nakoľko zaistené veci po zastavení trestného konania už nemohli byť na ďalšie konanie potrebné, ani nemohli plniť účel pre ktorý boli žalobcom policajnému orgánu vydané, t.j. už sa nemohlo

jednať o veci dôležité pre trestné konanie, keďže trestné konanie bolo už zastavené. Zastavenie a ukončenie trestného stíhania a trestného konania je závažná skutočnosť a má závažné následky. Treba prisvedčiť žalobcovi, že po zastavení trestného stíhania a trestného konania, nemožno hovoriť o tom, že vec bola získaná z odcudzených peňažných prostriedkov, alebo že bola výnosom z trestnej činnosti a podobne, pokiaľ o takejto skutočnosti súd právoplatne nerozhodol. Žalobca dôvodne poukázal na to, že zásadnou je tu aj tá skutočnosť, že nikdy nebola zo strany inej osoby podaná samotná žaloba, ktorou by si táto iná osoba uplatnila svoje vlastnícke právo na vec, preto predmetné osobné motorové vozidlo malo byť vydané žalobcovi, a pokiaľ k tomu nedošlo po zastavení trestného konania, malo k tomu dôjsť najneskôr uplynutím 60 kalendárnych dní od právoplatnosti predmetného uznesenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, ktorým došlo k uloženiu predmetného osobného motorového vozidla do úschovy, a zároveň aj k výzve na uplatnenie nároku v občiansko-súdnom konaní. Žalovaný bol povinný sledovať následné procesy, a nie iba uschovať vec a o ďalší vývoj sa po vydaní takéhoto uznesenia už ďalej nezaujímať. Obrane žalovaného, založenej na tvrdení, že postupoval v súlade so zákonom, nemožno prisvedčiť. Žalovaný mal jednoznačne vedomosť, že žiadna iná osoba, resp. v danom prípade poškodený určovaciu žalobu nepodala. Hoci správne žalovaný uviedol, že za (ne)konanie poškodeného nemôže niesť zodpovednosť, za tejto skutkovej situácie sa nemožno stotožniť s tvrdením žalovaného, že napriek tomu, že nik iný vlastnícke právo žalobcu určovacou žalobou nespochybnil, postupoval žalovaný správne, keď po zastavení trestného stíhania rozhodol o uložení vecí zaistených pre účely trestného konania do úschovy. Otázny je aj praktický význam a dĺžka trvania takejto úschovy, keď zo skutkových okolností je zrejmé, že poškodený určovaciu žalobu napriek poučeniu nepodal a žalobca takúto určovaciu žalobu úspešne podať nemôže, keďže je evidovaný ako vlastník. Namiesto je potom otázka dokedy by mala takáto úschova trvať. Podľa súdu je nielen nelogické, ale aj v rozpore so zmyslom a účelom úschovy nariadenej pre účely trestného konania, aby nariadená úschova trvala časovo neobmedzene, a dokonca po zastavení trestného stíhania, za situácie, keď bolo preukázané, že oprávnená osoba si svoj nárok žalobou neuplatnila, a to dokonca ani v lehote uvedenej v uznesení, ktorým boli veci zaistené pre účely trestného konania uložené do úschovy. Žalovaný podľa názoru súdu postupoval v rozpore so zákonom, a preto ide z jeho strany o neoprávnené zadržovanie cudzieho majetku. Preto je žalobca, ktorému svedčí vlastnícke právo aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie veci proti žalovanému, ktorý je v spore pasívne legitimovaný, keďže policajné orgány nemajú vlastnú právnu subjektivitu, ale táto svedčí žalovanému, do pôsobnosti ktorého spadajú tak krajské ako aj okresné riaditeľstvá Policajného zboru. Zároveň s poukazom na žalobcom uvedené publikované rozhodnutie R/1970, keďže nedošlo k súčasnému uplatňovaniu práva na vec zo strany inej osoby, súd by mal vydať vec tomu, kto ju vydal na účely trestného konania, a to dokonca bez toho, aby sa vôbec skúmala otázka, či táto osoba je vlastníkom veci.

16. Nakoľko zákon nestanovuje, akým typom žaloby sa môže osoba, ktorá tvrdí, že jej zaistená vec patrí, domáhať svojho práva mať vec u seba, vychádzajúc zo znenia § 97 ods. 1 Trestného poriadku a s ohľadom na všetky dotknuté právne inštitúty prichádza do úvahy okrem určovacej žaloby aj žaloba na vydanie veci. Z ustanovenia § 97 ani iných ustanovení Trestného poriadku nevyplýva, že jediný právny prostriedok, ktorým si oprávnená osoba pre účely vydania zaistenej veci môže uplatniť svoje právo je práve žaloba o určenie vlastníckeho práva. Žalovaným vyvodený predpoklad, že vlastnícke právo si oprávnená osoba musí uplatňovať výlučne žalobou o určenie, že je vlastníkom zaistenej veci, nie je správny. Navyše s prihliadnutím na procesné podmienky úspešnosti určovacej žaloby je zrejmé, že tzv. určovaciu žalobu na určenie vlastníckeho práva môže na svoju ochranu použiť len tretia osoba (resp. osoba odlišná od osoby, ktorá vec vydala do trestného konania), ktorá si na vec robí nárok. Takouto osobou, t.j. osobou oprávnenou domáhať sa ochrany svojho práva určovacou žalobou nemôže byť žalobca, ktorý je ako vlastník zapísaný vo verejnej evidencii vozidiel, a ktorý predmetné vozidlo žalovanému vydal. Určovacia žaloba evidovaného vlastníka by totiž musela byť z procesných dôvodov zamietnutá, nakoľko evidovaný vlastník nemá naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníctva. Existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je pritom v zmysle § 137 písm. c) CSP procesnou podmienkou prípustnosti takejto žaloby. Navyše nie je ani zrejmé, voči komu by mala určovacia žaloba v danom prípade smerovať, keď doteraz nebolo preukázané zo strany žalovaného, že by si nárok k vozidlu uplatňoval nejaký iný subjekt. Evidovaný vlastník sa preto ochrany svojho vlastníckeho práva môže domáhať len žalobou na vydanie veci. Ako už súd uviedol, žalobca by nemal ako preukázať svoj naliehavý právny záujem na určení, že je vlastníkom veci, keďže už je evidovaný ako držiteľ a vlastník, a je to vlastne osoba, ktorá vec žalovanému vydala. Určovacia žaloba preto nepredstavuje účinný prostriedok ochrany vlastníckeho práva žalobcu, ktorý je evidovaný ako vlastník predmetného vozidla. Navyše rozsudok o určení vlastníckeho práva k veci by len určoval vlastníctvo

k vozidlu, no neukladal by povinnosť vydať vozidlo vlastníkovi. Vyriešenie otázky vlastníctva by teda nemuselo viesť k vyriešeniu spornosti celého právneho vzťahu. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že jediným účinným prostriedkom ochrany vlastníckeho práva žalobcu je práve rei vindikačná žaloba, tzn. žaloba na vydanie vecí a žalobca nemá v danom prípade iný vhodný prostriedok na svoju ochranu (obdobne rozsudok Okresného súdu Trnava sp.zn.:40C/22/2017, resp, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn.:9Co/156/2011).

17. Ako už súd uviedol, po právnom posúdení dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná. Žalobcovi svedčí vlastnícke právo, čo mal súd preukázané jednak zo zaistenej kúpnej zmluvy zo dňa 10.1.2019, ako aj z vyjadrenia žalobcu a výpovede I. B. v trestnom konaní, kde pripustil existenciu dohody so žalobcom, na základe ktorej došlo k odovzdaniu predmetného vozidla žalobcovi, ako aj z výpisu z evidenčnej karty vozidla a potvrdenia poisťovne o poistení vozidla. Preto mal súd z vykonaného dokazovania za to, že žalobca preukázal právny dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva k motorovému vozidlu. Nakoľko z obsahu žiadosti poškodeného zo dňa 4.4.2019 nevyplýva, že by si uplatňoval k zaisteným veciam vlastnícke právo, mal vyšetrovateľ v súlade s citovaným publikovaným rozhodnutím R/1970 zaistené veci vrátiť žalobcovi, ktorý ich do konania vydal, a nemal následne vydávať rozhodnutie o úschove, a to až cca 3,5 roka po skončení trestného konania, navyše za situácie, keď si vlastnícke právo neuplatnila žiadna iná osoba. Obrana žalovaného, že príslušné policajné orgány konali v súlade so zákonom preto neobstojí. Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že rozhodnutie o úschove nebolo vydané v súlade s účelom trestného stíhania, keďže stíhanie bolo už dávno pred jeho vydaním právoplatne zastavané.

18. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody, najmä s poukazom na záver súdu, že žalobca je vlastníkom zaisteného osobného motorového vozidla, ktoré nemá vo svojej dispozícii, toto vozidlo je vo faktickej moci žalovaného a žalovaný zadržuje motorové vozidlo neoprávnene, keďže nebolo preukázané, že by si k predmetu úschovy uplatňoval vlastnícke právo aj iný subjekt ako žalobca, súd dospel k záveru, že žalobca ako vlastník zaistených vecí uplatnil nárok na vydanie zaistených vecí dôvodne, preto súd podanej vindikačnej žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi zaistené veci.

19. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie súd uložil žalovanému, aby súdom uloženú povinnosť splnil v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

20. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

22. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, súd mu preto priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keď dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, resp. existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi súd nezistil. S prihliadnutím na záver súdu, podľa ktorého vyšetrovateľ pri rozhodovaní o vrátení vecí nepostupoval v súlade s právnou úpravou, súd dospel k záveru, že vznik konania zapríčinil príslušný vyšetrovateľ nesprávnym postupom pri rozhodovaní o vrátení vecí zaistených pre trestné konanie po skončení trestného stíhania, čím zapríčinil vznik sporu. Súd z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval výrok v súlade s rozhodovacou praxou (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn.: 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn.: 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn.: 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017) do povinnosti ich náhrady.

23. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Žiar nad Hronom, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Náležitosťou odvolania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP). Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis s prílohami zostal na súde a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).